

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-338/10

**Grünwald Logistik Service GmbH (GLS)
proti
Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Finanzgericht Hamburg)

„Damping — Protidampinška dajatev na uvoz nekaterih pripravljenih ali konzerviranih agrumov s poreklom iz Kitajske — Uredba (ES) št. 1355/2008 — Veljavnost — Uredba (ES) št. 384/96 — Člen 2(7)(a) — Določitev normalne vrednosti — Države brez tržnega gospodarstva — Obveznost Komisije, da izkaže zahtevano skrbnost, da normalno vrednost določi na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom“

Povzetek sodbe

1. *Skupna trgovinska politika — Zaščita pred dampingom — Stopnja dampinga — Določitev normalne vrednosti — Uvoz iz držav brez tržnega gospodarstva — Izbira primerljive države*

(Uredba Sveta št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, člen 2(7)(a))

2. *Skupna trgovinska politika — Zaščita pred dampingom — Stopnja dampinga — Določitev normalne vrednosti — Uvoz iz držav brez tržnega gospodarstva — Napotitev na ceno v tretji državi s tržnim gospodarstvom*

(Uredba Sveta št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, člen 2(7)(a))

3. *Skupna trgovinska politika — Zaščita pred dampingom — Stopnja dampinga — Določitev normalne vrednosti — Uvoz iz držav brez tržnega gospodarstva — Izbira primerljive države*

(Uredba Sveta št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, člen 2(7)(a))

1. V skladu s členom 2(7)(a) osnovne protidampinške uredbe št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, se pri uvozu iz držav brez tržnega gospodarstva, z odstopanjem od pravil, določenih v odstavkih od 1 do 6 istega člena, normalna vrednost načeloma določi na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom. Primerna tretja država s tržnim gospodarstvom se v skladu z drugim pododstavkom te določbe izbere smiselno, pri čemer se upoštevajo vse zanesljive informacije, ki so takrat na voljo. Naloga institucij Unije je namreč, da ob upoštevanju možnih alternativ skušajo najti tretjo državo, v kateri je cena podobnega proizvoda oblikovana v okoliščinah, ki so čim bolj primerljive z okoliščinami države izvoza, pri tem pa mora ta tretja država imeti tržno gospodarstvo.

Izvajanje diskrecijske pravice institucij Unije je predmet sodnega nadzora. Glede izbire primerljive države je treba preveriti zlasti to, ali so institucije upoštevale bistvene elemente za določitev enakovrednih značilnosti izbrane države in ali so bili elementi spisa obravnavani z vso zahtevano skrbnostjo, tako da je mogoče ugotoviti, da je bila normalna vrednost določena primerno in razumno.

(Glej točke od 20 do 22.)

2. Iz besedila in sistematike člena 2(7)(a) osnovne protidampinške uredbe št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, izhaja, da se v skladu z glavno metodo določitve normalne vrednosti v primeru uvoza iz držav brez tržnega gospodarstva vrednost določi na osnovi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v ostale države, vključno z Unijo. Če te metode ni mogoče uporabiti, je podredno določena druga metoda za določitev normalne vrednosti, v skladu s katero se ta vrednost določi na katerikoli drugi razumni osnovi, vključno s ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Uniji za podoben izdelek, po potrebi primerno prilagojeno, tako da vsebuje razumno stopnjo dobička.

Iz besedila člena 2(7)(a) osnovne uredbe izhaja, da je namen tega, da se najprej uporabi glavna metoda, ki jo določa ta določba, da se razumno določi normalna vrednost v državi izvoza tako, da se izbere tretja država, v kateri je cena podobnega proizvoda oblikovana v okoliščinah, ki so čim bolj primerljive z okoliščinami države izvoza, pri tem pa mora ta tretja država imeti tržno gospodarstvo.

Iz tega sledi, da diskrecijska pravica, ki jo imajo institucije Unije za izbiro primerljive države, tem institucijam ne omogoča neupoštevanja zahteve, da se izbere tretja država s tržnim gospodarstvom, če je to mogoče. Tako se lahko izognejo uporabi splošnega pravila, določenega v členu 2(7)(a) osnovne uredbe, za določitev normalne vrednosti proizvodov iz države članice brez tržnega gospodarstva in se oprejo na drugo razumno osnovo le, če tega splošnega pravila ni mogoče uporabiti.

(Glej točke od 24 do 26.)

3. Člen 2(7)(a) osnovne protidampinške uredbe št. 384/96, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2117/2005, iz katerega izhaja, da ima prednost glavna metoda iz te določbe, na podlagi katere se normalna vrednost določi na podlagi cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom, institucijam Unije nalaga, da z vso zahtevano skrbnostjo obravnavajo informacije, ki jih imajo na voljo, med katerimi so zlasti statistični podatki Eurostata, da bi raziskale, ali je mogoče izbrati primerljivo državo v smislu navedene določbe. Zlasti bi bil ogrožen cilj navedene določbe, da se skuša najti primerljiva država, v kateri je cena podobnega proizvoda oblikovana v okoliščinah, ki so čim bolj primerljive z okoliščinami države izvoza, če bi bil pomen besedne zveze „zanesljive informacije, ki so dostopne“ omejen na informacije, ki jih predloži pritožnik v pritožbi, ali informacije, ki jih naknadno predložijo zainteresirane stranke v okviru preiskave.

Komisija mora tako po uradni dolžnosti preučiti vse razpoložljive informacije, ker v okviru protidampinške preiskave nima vloge razsodnika, katerega pristojnost je omejena izključno na odločanje na podlagi informacij in dokaznih elementov, ki jih predložijo stranke v preiskavi. Komisija ima na podlagi člena 6(3) in (4) Uredbe št. 384/96 pravico od držav članic zahtevati predložitev informacij ter izvedbo vseh potrebnih preverjanj in pregledov.

Komisija mora zato, kadar statistični podatki Eurostata, ki so bili dostopni med preiskavo, navajajo indice, da se v tretjih državah s tržnim gospodarstvom proizvajajo izdelki, ki so primerljivi z zadevnim izdelkom, v količinah, ki niso zanemarljive, po uradni dolžnosti preveriti, ali je bilo mogoče eno od teh držav šteti za primerljivo državo v smislu člena 2(7)(a) osnovne uredbe. Komisija se ne sme omejiti na to, da podjetjema iz iste tretje države pošlje en sam vprašalnik in iz njunega neodziva sklepa, da normalne vrednosti ni mogoče določiti na podlagi cen, ki veljajo v tretjih državah s tržnim gospodarstvom.

(Glej točke od 30 do 32 in 34.)